

- Komisja w zaskarżonej decyzji opiera swe stwierdzenie, że Matsushita Electric Industrial Co., Ltd. (zwana dalej „MEI”) uczestniczyła w zarzucanym jednolitym i ciągłym naruszeniu art. 101 TFUE dotyczącym kolorowych lamp obrazowych (zwanym dalej „kartelem KLO”) w okresie przed dniem 10 lutego 2003 r., na dwóch nowych zarzutach niewymienionych w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów: po pierwsze, iż MEI wiedziała lub powinna była wiedzieć o kartelu KLO a, po drugie, że MEI podjęła decyzję o charakterze strategicznym o uczestnictwie w kartelu KLO w ramach dwustronnych kontaktów. Podobnie w zaskarżonej decyzji powołano się po raz pierwszy na niektóre ustne oświadczenia i dokumenty potwierdzające lub ich części na poparcie tych twierdzeń;
- wskazanie tych twierdzeń i dokumentów po raz pierwszy w zaskarżonej decyzji stanowi poważne naruszenie prawa do obrony Panasonic Corporation (zwanej dalej „Panasonic”), jest niedopuszczalne i wymaga stwierdzenia nieważności omawianej decyzji wobec MEI w odniesieniu do tego okresu.
- 2) Zarzut drugi dotyczący braku dowodu na okoliczność, że MEI wiedziała lub powinna była wiedzieć o istnieniu kartelu lub o jego ustaleniach w odniesieniu do okresu do dnia 10 lutego 2003 r., ze względu na to, że:
- nawet gdyby twierdzenia lub dowody, na które powołano się w ramach zarzutu pierwszego, były dopuszczalne, Komisja nie wykazała, że MEI wiedziała lub powinna była wiedzieć, iż dwustronne kontakty, w których MEI uczestniczyła były częścią ogólnego planu i że plan ten obejmował wszystkie zachowania składające się na zarzucany kartel KLO;
- przytoczone dowody nie wykazują również, że MEI podjęła decyzję o charakterze strategicznym o uczestnictwie w kartelu KLO w ramach dwustronnych kontaktów.
- 3) Zarzut trzeci dotyczący braku dowodu na okoliczność, że MEI/MT Picture Display Co., Ltd. (zwana dalej „MTPD”) uczestniczyła w jednolitym i ciągłym naruszeniu wskazanym w zaskarżonej decyzji od dnia 10 lutego 2003 r., ze względu na to, że:
- działania w Europie i w Azji od dnia 10 lutego 2003 r. nie były częścią wspólnego planu o jednolitym celu;
- MEI/MTPD nie uczestniczyły w wielostronnych spotkaniach kartelu KLO w Europie;
- w odniesieniu do dwustronnych kontaktów MEI/MTPD w tym okresie, Komisja nie wykazała, że MEI/MTPD wiedziały lub powinny były wiedzieć o istnieniu lub ustaleniach wielostronnych działań kartelu w Europie obejmujących pozostałych adresatów zaskarżonej decyzji.
- 4) Zarzut czwarty dotyczący okoliczności, że nałożona na Panasonic/MTPD grzywna powinna być całkowicie uchylona, a ewentualnie obniżona, ze względu na to, że:
- Panasonic/MTPD tytułem głównym żądają stwierdzenia nieważności w całości ustalenia naruszenia wobec każdej z nich oraz całkowitego uchylenia nałożonych na każdą z nich grzywien;
- tytułem ewentualnym, w przypadku gdy wniesiona przez Panasonic/MTPD skarga o stwierdzenie nieważności zostanie uwzględniona na podstawie niektórych, lecz nie wszystkich zarzutów, nałożona na Panasonic/MTPD grzywna powinna być odpowiednio obniżona;
- tytułem uzupełniającym lub ewentualnym, nawet w przypadku gdy stwierdzenie naruszenia zostanie utrzymane, nałożona na Panasonic/MTPD grzywna jest zbyt wysoka, ponieważ Komisja wykorzystuje w zaskarżonej decyzji niewłaściwą metodę, która niesłusznie przyznaje zawyżoną wartość sprzedaży wewnątrz grupy przy obliczaniu grzywiny;
- dalszym tytułem uzupełniającym lub ewentualnym, w przypadku gdy grzywna nałożona na Panasonic/MTPD nie zostanie całkowicie uchylona, należy ją obniżyć zważywszy na [ich] znikomy udział w zarzucanym kartelu KLO.

Odwołanie wniesione w dniu 11 lutego 2013 r. przez BS od wyroku wydanego w dniu 12 lutego 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-90/11 BS przeciwko Komisji Europejskiej

(Sprawa T-83/13 P)

(2013/C 101/58)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: BS (Messyna, Włochy) (przedstawiciel: adwokat C. Pollicino)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnoszący odwołanie wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności i zasadności skargi;
- uchylenie zaskarżonego wyroku;
- potwierdzenie, że „Wspólne zasady ubezpieczenia urzędników Wspólnot Europejskich od ryzyka wypadku i choroby zawodowej” obejmują swoim zakresem „całą skórę” a nie tylko „ciężkie poparzenia lub patologiczne blizny”;

— nakazanie ukonstytuowania nowej komisji lekarskiej odpowiedzialnej za ponowne rozpatrzenie przypadku skarżącego;

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie skierowane jest przeciwko wyrokowi, w którym oddalono skargę zmierzającą w istocie do uzyskania stwierdzenia nieważności decyzji, w drodze której organ powołujący zamknął postępowanie wszczęte na podstawie art. 73 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, ponieważ doszedł do wniosku, że nie nastąpił uszczerbek na zdrowiu fizycznym i psychicznym w następstwie ataku, którego ofiara padł wnoszący odwołanie.

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnosi dwa zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 22 ust. 3 zasad ubezpieczenia.

Wnoszący odwołanie twierdzi w tym względzie, że wbrew temu, co stanowi wskazany przepis, komisja lekarska nie orzekała zbiorowo i że ponadto, gdy napotkała na problem prawny, nie stwierdziła braku swojej kompetencji.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia art. 73 europejskiej skali oceny stopnia niezdolności do pracy.

Wnoszący odwołanie utrzymuje, że w zaskarżonym wyroku Sąd do spraw Służby Publicznej oddalił skargę nieudzielając dokładnej wykładni, której należało od niego oczekiwać w przedmiocie tego, czy wspomniane wspólne zasady pokrywają swoim zakresem całą skórę, czy jedynie ciężkie poparzenia lub patologiczne blizny.

Odwołanie wniesione w dniu 14 lutego 2013 r. przez Dianę Grazyte od wyroku wydanego w dniu 5 grudnia 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-76/11 Grazyte przeciwko Komisji

(Sprawa T-86/13 P)

(2013/C 101/59)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Diana Grazyte (Utena, Litwa) (przedstawiciel: R. Guarino, adwokat)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

— uchylenie wyroku Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 5 grudnia 2012 r. w sprawie F-76/11 Grazyte przeciwko Komisji Europejskiej;

— stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora Dyrekcji Generalnej Zasoby Ludzkie i Bezpieczeństwo, działającego jako organ upoważniony do zawierania umów o pracę z dnia 29 kwietnia 2011 r. i w rezultacie uznanie prawa wnoszącej odwołanie do dodatku zagranicznego przewidzianego w art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Wspólnot Europejskich;

— tytułem żądania ewentualnego przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej do ponownego rozstrzygnięcia;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami postępowania w pierwszej instancji i kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi trzy zarzuty.

1) Zarzut pierwszy oparty na naruszeniu i/lub błędnej wykładni prawa wspólnotowego w związku z technikami wykładni prawa oraz ratio legis art. 4 załącznika VII do regulaminu pracowniczego. Brak uzasadnienia.

— W tym względzie podniesione zostało, że zarówno treść przepisu (który odnosi się do „przyczyn innych niż wykonywanie obowiązków w służbie państwowej lub na rzecz organizacji międzynarodowej”) jak i jego ratio legis prowadzą do wykluczenia przyznania dodatku osobie, która opuściła własne państwo pochodzenia bez nawiązania trwałej więzi z państwem do którego została przeniesiona właśnie ze względu na zatrudnienie w organizacji międzynarodowej. Ani treść ani logika ani ratio legis przepisu nie mogą prowadzić do przyjęcia jak uczynił Sąd w zaskarżonym wyroku, że należy pominąć okresy następujące po zatrudnieniu w organizacji międzynarodowej, jeżeli przeniesienie nastąpiło jak w niniejszym przypadku ze względów osobistych.

2) Zarzut drugi oparty na naruszeniu i/lub błędnej wykładni prawa wspólnotowego w zakresie kwalifikacji Agencji jako organizacji międzynarodowych w związku z art. 4 załącznika VII regulaminu pracowniczego.